

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 86/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **ARTHUR CONSULTING, s.r.o.**, Zámocká 10, Bratislava, zastúpeného Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou, Riečna 2, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 74Cb/70/2023 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/8/2024-88 z 28. februára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu pred predložením odvolania proti jeho uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia a uznesením krajského súdu, ktorým bol po zmene uznesenia mestského súdu zamietnutý návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia.

2. V ústavnou sťažnosťou nenamietanom prvom spore bolo sťažovateľovi právoplatne uložené zaplatiť žalovanej 23 220,40 eur. V ústavnou sťažnosťou nenamietanom druhom spore sa sťažovateľ proti žalovanej domáha zaplataenia 50 000 eur. V ústavnou sťažnosťou namietanom konaní mestský súd na návrh sťažovateľa nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanej zakázal nakladať s pohľadávkou proti sťažovateľovi a vykonávať úkony na vymoženie tejto v prvom spore právoplatne priznanej pohľadávky do právoplatného skončenia druhého sporu. Na odvolanie žalovanej bolo toto uznesenie mestského súdu zmenené ústavnou sťažnosťou namietaným

uznesením krajského súdu, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 20. marca 2024, tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia sa zamieta.

3. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo ústavnou sťažnosťou nenamietaným uznesením najvyššieho súdu z 24. októbra 2024 odmietnuté. Podľa najvyššieho súdu uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým konanie končí. Preto je dovolanie sťažovateľa z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) neprípustné. Najvyšší súd k tomu dospel na základe toho, že mestský súd trvanie neodkladného opatrenia ohraničil právoplatným skončením druhého sporu, po začatí ktorého bol podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu možného ohrozenia budúcej exekúcie.

4. Sťažovateľ namieta, že odvolanie žalovanej proti uzneseniu mestského súdu o nariadení neodkladného opatrenia mu bolo doručené 17. februára 2024, no mestský súd ho nevyzval na vyjadrenie, no i tak sa k odvolaniu vyjadril, no mestský súd odvolanie predložil krajskému súdu bez jeho vyjadrenia, ktoré doručil 27. februára 2024 a krajský súd o odvolaní rozhodol bez zohľadnenia jeho vyjadrenia 28. februára 2024. Týmto postupom mestského súdu a uznesením krajského súdu mu bolo znemožnené konať pred súdom. Sťažovateľ je toho názoru, že jeho ústavná sťažnosť je podaná včas, keďže uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 26. novembra 2024. Poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru vo veci, ktorá bola predmetom dovolania, no ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako predčasnú a po rozhodnutí o dovolaní ako oneskorenú.

II.

5. Pri dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku je lehota na podanie ústavnej sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. To neplatí, ak neprípustnosť dovolania vyplýva zo zákona (III. ÚS 674/2014). Vo veci sťažovateľa bolo dovolanie jasne neprípustné, a to podľa § 420 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí. Najvyšší súd v ústavnou sťažnosťou nenamietanom uznesení bez toho, aby to bolo predmetom námietok sťažovateľa, zrozumiteľne vysvetlil, že jeho dovolanie je neprípustné, keďže nesmeruje proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej alebo ktorým konanie končí. Dovolanie tak nebolo zjavne účinným prostriedkom nápravy porušenia ústavných práv sťažovateľa, či už postupom mestského súdu, alebo unesením krajského súdu. Nemožno tak použiť sťažovateľom citované rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva.

6. Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná 24. januára 2025 proti namietanému postupu mestského súdu, ktorý skončil predložením odvolania žalovaného krajskému súdu 27. februára 2024, a proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 20. marca 2024, je tak podaná oneskorene a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. Lehoty dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde proti postupu mestského súdu a uzneseniu krajského súdu na základe § 62 zákona o ústavnom súde použiteľného § 121 ods. 3 CSP a § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde začali plynúť 27. februára 2024 a 20. marca 2024,

a keďže na ne nemalo vplyv podanie dovolania sťažovateľom, na základe § 62 zákona o ústavnom súde použiteľného § 121 ods. 3 CSP uplynuli 29. apríla 2024 a 20. mája 2024.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu